

α .

Když se probudíte v den, o kterém náhodou víte, že je to středa, a všechno kolem připomíná neděli, začnete tušit, že něco není v pořádku.

John Wyndham

TRIFID

MAGAZÍN SCI-FI KLUBU TRIFID PRO LIBEREC
Neperiodikum. Slouží pro potřeby klubu.

OBSAH

	str.
Úvod	3
Seznamte se	4
Oběť vlastní lži - povídka	5
Sci-fi versus pohádka - úvaha	10
Mrazení - povídka	11
Stromy - povídka	15
V plameni svíce - povídka	16
Viděli jste?	19
Četli jste?	20
Princip nepravděpodobnosti - - kreslený příběh	21
Chyba - povídka	27
Klubové zprávy	31

„VĚDECKOFANTASTICKÁ LITERATURA
POMÁHA LIDEM SNIT.
A BEZ SNŮ NEMŮŽE BÝT POKROKU,
NEMŮŽE BÝT POHYBU VPŘED...“

A. P. KAZANCEV

Právě proto jsi, milý čtenáři, otevřel první stránku našeho zpravodaje a s napětím očekáváš, co najdeš dál. S tím jsme při tvorbě počítali a snažili jsme se, aby tento nově koncipovaný fanzin byl co nejpestřejší, aby obsahoval plno zajímavých zpráv a příspěvků, úvah, recenzí a dobrých povídek. Chceme, aby nesloužil jen k zábavě, ale abys v něm našel informace, které Ti přinesou něco nového, neznámého. Chceme, aby Trifid splnil jakožto FANZIN svoje základní poslání – být FANTastickým magazINem.

Doufáme, že se nám to podaří a Ty budeš spokojen. A že si s chutí přečteš i každé další číslo.

Redakce

LIBEREC - sídelní město našeho klubu - zná jistě každý. Ale i tak jsme se rozhodli představit vám je blíže, podrobněji. To proto, abyste - až přijedete - věděli, kolik měří Ještěd, co ukrývá muzeum, kdo postavil radnici a podobně. Snad vám tento miniprůvodce přijde někdy vhod.

Úvodem několik základních informací.

Liberec je se svými více než sto tisíci obyvateli druhým největším městem Severočeského kraje. Leží mezi Ještědským hřebenem a Jizerskými horami a má jednu specialitu - tramvají či autobusem se dostanete téměř do lesa. Právě proto je vyhledávaným městem zejména v zimě, kdy je v proudu lyžařská sezóna. Ale i v létě láká Liberec tisíce návštěvníků - to zde probíhají oblíbené výstavní a prodejní trhy. Ve městě je ještě mnoho zajímavých míst a s těmi vás chceme seznámit právě zde.

Jednou z dominant města je radnice, ve které má sídlo MěstNV. Stojí na náměstí Bojovníků za mír a je vidět snad ze všech vyvýšených bodů v okolí Liberce. Dnešní radnice je nazývána jako nová, z čehož vám jistě došlo, že v Liberci byla i radnice stará.

V letech 1599-1603 ji postavil Mistr M.A. de Lancio. Koncem 18. století se na ní počal projevovat zub času a za několik desítek let již nestačila vzkvétajícímu městu. Bylo rozhodnuto vybudovat radnici novou. Mezinárodní soutěž vyhrál návrh vídeňského architekta F. Neumanna a v letech 1888-1893 byla postavena radnice ne nepodobná radnici ve Vídni. Původní radnice byla zbourána, ale památkou zůstala kopie její věže, umístěná na Severočeském muzeu.

Ale o něm až někdy přistě.

LIBEREC

OBĚT VLASTNÍ LŽI

" V životě je obvykle nejtěžší začínat úplně znovu, hlavně se ztotožnit s novou skutečností a novými okolnostmi. Pro mne bylo nejobtížnější smířit se s myšlenkou, že já, myslící tvor - homo sapiens, jsem pokusný objekt. Ano, něco jako obyčejné morče nebo pokusný králík. Vždycky jsem litoval bílé myšky, poplašeně běžající v teráriích výzkumných ústavů, myšky, které čekala neodvratná smrt na poli vědy. I když je smrt z hlediska přírodních zákonitostí biologickou samozřejmostí, v každé živé hmotě existuje pud sebezáchovy, snaha prodloužit své trvání až do krajnosti. A u člověka je tato snaha o to silnější, že si svou případnou černou budoucnost uvědomuje. "

Tahle slova jsem četl v útlém vázaném sešítku, který jsem našel na lavičce v parku v blízkosti řeky, která protéká naším městem a pokračuje dál až k nedalekému moři. Bylo ještě časně ráno a jitřní slunce téměř neochotně vysoušelo noční rosu, jejíž kapky ulpěly i na obalu opuštěného zápisníku. Kolem bylo zcela pusto, a proto mne ani neudivilo, že jsem byl prvním, komu se poznámky dostaly do rukou. To jen má nespavost mě vyhnala tak brzy ráno na procházku a pouze výjimečná náhoda chtěla tomu, abych se vydal právě do tohoto parku, k této lavičce a mohl najít ten podivný předmět. Nedovedl jsem odolat drobnému pravidelnému rukopisu a pustil se znovu do čtení. Usadit se na lavičce bylo dílo okamžiku a já již hltal další řádky textu.

" Nikdy jsem příliš nedal na senzační prohlášení některých pseudovědátorů o návštěvnících jiných inteligentních bytostí z vesmíru, ani mě nezajímaly podivné a nevysvětlitelné události, které se čas od času někde na Zemi stávaly. Považoval jsem je spíše za výplody lidské fantazie a z části za výmysly senzacechtivých novinářů, kteří podobnými kachnami plnili stránky novin a časopisů, aby tak zajistili dostatečný náklad.

Ale asi před dvěma měsíci jsem si začal všimat několika skutečně podivných událostí, které mi připravily mnoho bezesných nocí. Nejprve to byla má nálada. Přepadla mě neobyčejná skleslost, někdy zas přecházející v mlčenlivou zuřivost. Nedokázal jsem se prostě ovládat. Jako bych jen plnil čísi příkazy. Uvažoval jsem, zda jsem se podobně nechoval již dříve. Pokud ano, teprve nyní jsem si svůj duševní stav uvědomoval.

Tak třeba moje bytná mě upozornila, abych si lépe čistil boty, kdaž venku prší. To, co bych jindy přešel s úsměvem nebo se samozřejmým souhlasem, mě tentokrát úplně rozzuřilo a moje ústa reprodukovala věty, které bych dříve nevyslovil.

- Poslyšte, nechte si to vaše věčné poučování pro někoho jiného a mě laskavě vynechte ! Už mám dost těch nekonečných připomínek. Já tu přece nemusím bydlet věčně.

Stará bytná se stáhla schlíple do svého pokoje, jako by prováděla kdovíjakou nestoudnost. Podobné případy se opakovaly. Bezdůvodně jsem se pohádal se šéfem v zaměstnání, opustila mě i moje snoubenka, prý se stávám v poslední době nesnesitelný.

Marná byla moje snaha ovládat svůj temperament. Ani psychiatr nezjistil žádné důvody pro mou podrážděnost. Fyzicky i duševně mě lékaři při vyšetření uznali za zcela zdravého. A přesto jsem se rozklepal strachy, když mi malý hošík na ulici spílal, že moje neopatrná noha rozšlápla jeho pískový hrad, stvořený dětskou ručkou. Nemožná se na jediné slůvko odporu či omluvy a spěšně opustit místo události, to mi připadalo doslova směšné, když jsem nad tím doma o samotě uvažoval. A přece se často stávalo, že se nevysvětlitelný vztek střídal se stavy úzkostlivého, avšak úplně zbytečného strachu.

Už tehdy mě napadlo, že mé podivné duševní stavy mají nějaké tajemné pozadí. Byly to však jen fragmentovité představy. Později se u mne ještě několikrát objevil pocit deprese, nejčastěji při obyčejném úředním styku se zákazníky v zaměstnání, ale pak zničehonic všechny potíže rázem ustaly. Objevily se však záhadnější problémy.

Jednoho rána, těsně po probuzení, mne překvapil jakýsi tlak pod kůží v hrdle. Patrně zvětšená uzlina, řekl jsem si, když jsem hmatem zjistil tělísko miniaturních rozměrů a ten den pro mě celá záležitost končila. Ale když přes noc tělísko náhle změnilo polohu a posléze se jich objevilo více na nejrůznějších místech mého těla, vyhledal jsem lékaře. Marná byla jeho slova, že se nejedná o nic nebezpečného. Přesvědčoval jsem ho tak dlouho, dokud jedno tělísko nevyoperoval.

Doktorův skalpel odhalil malinký předmět čočkovitého tvaru. Při zvětšení pod lupou bylo nejasně vidět cosi jako miniaturní elektronické prvky a součástky ukryté v průhledném pouzdře. Bylo to tak dokonalé ve svých skromných rozměrech, že jsem nejprve užasl nad tím fantastickým dílem. O to hroznější myšlenky se mi později honily hlavou.

Druhý den všechna tělíska rázem zmizela, jako by nikdy neexistovala. Na kůži ani stopy po nějakém zákroku, dokonce i včerejší doktorův řez byl už zahojen a nezůstala po něm ani jizvička. Šel jsem tedy za lékařem, u kterého tělísko zůstalo, ale ten se choval, jako by o ničem nevěděl. Prý mojí návštěvu včera vůbec nezaregistroval a když to říkal, bylo vidět, že nic nehraje. Dokonale na všechno zapomněl. Čí zásah do jeho pamětových sfér to byl, jsem se dozvěděl až později. Samozřejmě zmizel i můj důkaz - záhadné tělísko. Teprve porovnáním a pozdějšími událostmi mě napadlo, že se jednalo o elektrody uložené v mém těle, které měly zjišťovat můj zdravotní stav. Proč? Protože jsem to byl já, kdo byl vybrán k tomuto prapodivnému pokusu, či spíše k dokonalému lékařskému zásahu. Proto byl můj organismus tak dlouho sledován a dokonale ovládán podle libosti těch prapodivných tvorů, kteří mě ve spánku navštěvovali. Navštívili mě také onu noc, kdy jsem o jejich přítomnosti poprvé a naposled věděl. Vlastně jsem to vše vnímal v polospánku.

Mihavě mi bylo dopřáno zhlédnout část průběhu vlastní operace. Ostré světlo nade mnou ozařovalo siluety bytostí ve světlezelených pláštích, které stály kolem operačního lůžka. Zelená barva charakterizovala i nezahalenou část jejich obličeje. Něco mi na nich připomínalo rostliny nebo snad jakýsi přechod mezi flórou a faunou. V téměř lidských rukou chirurgů se míhaly nejružnější nástroje. Můj hrudník byl rozříznut velkou ranou, v místech, kde tlučí srdce. Ale bolest jsem necítil žádnou, dokonce mne polévala určitá radost, jako bych byl sám realizátorem této složité operace. Bylo to patrně vlivem silných narkotik. Nepodařilo se mi pohnout jedinou částí těla. Potom bytosti zpozorovaly můj polobdělý stav a zákrok, který následoval, mě znovu uvedl do bezvědomí.

Ráno nebyla na mém těle samozřejmě ani jizvička. Dokonce jsem se probudil s nádhernou náladou, dokonale odpočinut a svěží. Zaujal mě však podivný neznámý pocit - jako by něco nebylo v pořádku... Neslyšel jsem tlouci své srdce. Zastavilo se snad ? Ale já přece žil !

Okamžitě jsem zašel k lékaři, který zjistil překvapující skutečnost. Neměl jsem žádný tep. Nebo lépe řečeno - moje krev nebyla po těle rozváděna v pravidelných intervalech odstupňovaných tepovou frekvencí, nýbrž plynula v žilách rovnoměrně, jakoby uváděna do pohybu čerpadlem s plynulou dodávkou kapaliny. Ještě větší překvapení nás čekalo při prohlídce rentgenového snímku. V místech, kde má každý smrtelník srdce, bylo na snímku mého hrudníku kulovité těleso viditelně neorganického charakteru. Bleskem mi hlavou prolétla myšlenka. Bylo mi transplantováno umělé srdce !

Teprve nyní jsem vše pochopil. Má tělesná schránka byla vybrána, aby sloužila k pokusům neznámých tvorů, které jsem

minulou noc zachytil několika letnými pohledy. Nic na mém názoru nezměnilo ani to, že o den později bylo mé srdce opět na svém místě, že lékař, který mě vyšetřoval, si na nic nevzpomínal, ba ani to, že karta o mém vyšetření i rentgenové snímky zmizely. Vždyť to vše se mi již jednou stalo.

Teď si uvědomuji celou strašnou skutečnost. Cítím, že mne neustále pronásledují, je to, jako když mi někdo drží hrot nože na hrdle. Když dopisuji tyto řádky v raním šeru, vím, že mám přeci jen jednu možnost úniku. Nedaleko teče řeka

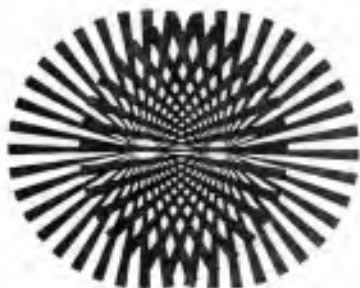
Než se však vysvobodím z věčné nejistoty, chci varovat vás ostatní. Nejste tu sami ! Kdosi mocný zkouší, kolik vydržíte. K čemu všemu je možno vás využít. To možná ON mezi vámi rozpouává války stále silnější a hrůznější, nechává vás denně umírat na neléčitelné nemoci. Musíte se vzepřít, objevit svého nepřítele. Já už nemohu, stal jsem se jeho obětí. "

Dočetl jsem a znovu nechápavě pohlédl na poslední slova. Ten člověk musel trpět utkvělými představami zrozenými v jeho chorobném mozku, problesklo mi hlavou. Nalhával sám sobě cosi nemožného. Jestliže se stal něčí obětí, pak jedině obětí své vlastní lži. Den nato jsem v jedněch novinách našel zprávu o objevení mrtvoly muže, zahynuvšího utonutím v řece. I když mě napadla určitá souvislost mezi utopeným a podivným odkazem, brzy jsem na celou záležitost zapomněl.

Až dnes ráno se mi vše znovu vybavilo v nejjasnějších detailech. To proto, že mě po probuzení překvapil jakýsi malý tlak pod kůží na hrdle.

Nahmatal jsem tam totiž maličké tělísko
čočkovitého tvaru...

Jiří RAJCHERT

SCI-FI versus POHÁDKA

Věřím tomu, že jste se již někdy zamysleli nad otázkou, jaký je rozdíl mezi pohádkou a vědeckofantastickou literaturou. A určitě jste alespoň někteří dospěli k názoru, že rozdíl mezi těmito literárními směry téměř neexistuje. Pokud jsou ale mezi vámi tací, kteří s uvedeným názorem nesouhlasí, pokusím se toto tvrzení dokázat.

Snad jediný rozdíl je v okolnostech vzniku. Pohádky /pověsti, báje.../ jsou starší a jsou lidové – to znamená, že někde vznikly a posluchači nebo sběratelé je předávali dál. Sci-fi /horory, záhady.../ jsou umělé neboli mají své autory.

A nyní k tomu, že jiný rozdíl není.

Vezměte si třeba základ pohádky. Dobro vítězí nad zlem, pravda nad lží, láska nad nenávisť. Ve sci-fi je to totéž. Nebo jste snad četli sf knihu, u nás vydanou, kde by zvítězilo to špatné?

V pohádkách – skoro ve všech – vystupují různé záhadné bytosti – čerti, draci, čarodějové, ježibaby, strašidla. A ve science fiction? Co třeba horské, mořské nebo mimozemské? Co strašidla jako ekologická katastrofa, neznámá choroba, jaderná válka?

Pohádky jsou místy i smutné. Třeba o království, které je ohrožováno /někdy i zničeno/ devítihlavou saní či zlým čarodějem. Pak zavládne smutek. Zámek je potažen černým sukem a čeká se na nějakého prince či hloupého Honzu, který království udatně vysvobodí – třeba přesně mířenou ranou kuší. A opět sci-fi. Příkladů je hodně. Dejme tomu "Den trifidů". Země je skoro zničená, zbývá jen pár lidí – dobrých i zlých. Hlavní hrdina dělá vše pro to, aby zachránil všechny obyvatele i Zemi... A co třeba trilogie "Potopa, Sucho, Hlad" nebo "Gumová pevnost"? A spousta dalších. Dobro vždy vítězí nad zlem a princ – osvoboditel nemá sice kuší, ale laser...

Myslím, že uvedené důvody stačí a že mi dáte za pravdu. Mezi pohádkou a sci-fi podstatný rozdíl skutečně není. Možná ještě v tom, že sci-fi je stále oblíbenější četbou dětí, kdežto pohádky čtou hlavně rodiče a prarodiče...

Stanislav Čičo

MRAZENÍ

Knihovna. Široké regály vyplněné registračními lístky. Opisuji číslo a usměvavá, plavá dívka odchází do obrovského skladu vyhledat příslušnou knihu.

"Neuvěřitelné možnosti lidského mozku" je její název. Rok vydání 2760. Počet výtisků 2000. Poznámka - jen pro potřeby výzkumu. (Vytištěno tučně.)

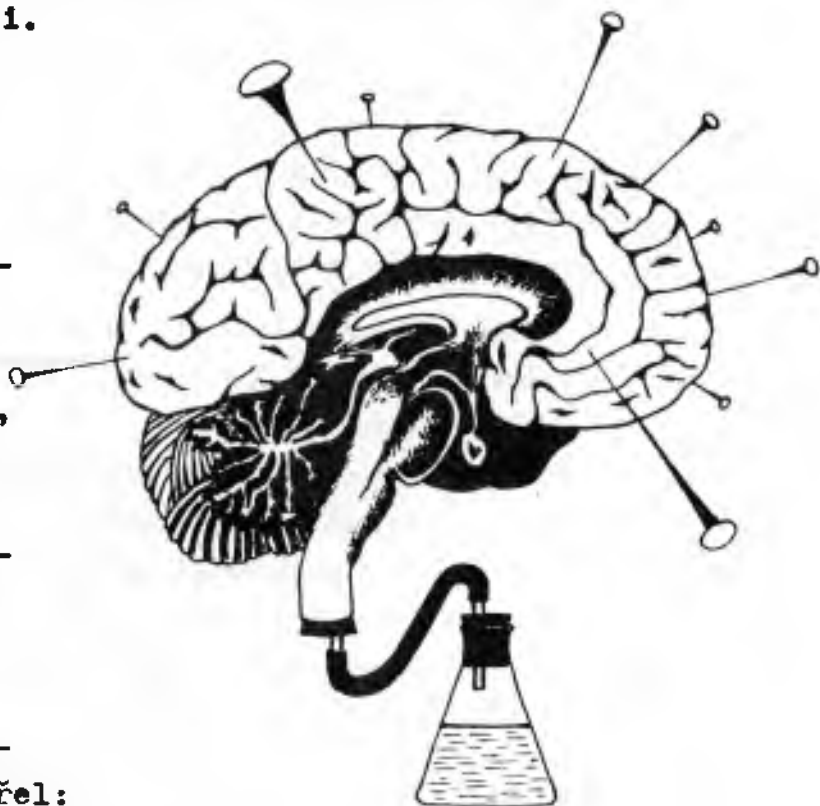
Mám rád knihy našich předků. Mají své osobité kouzlo, určitou dávku fiktivna a tajemna. Polovědecké úvahy, teze a možnosti "co kdyby". V dnešním světě přísně vědeckého škatulkování problémů, smutného, fádniho výzkumu, je pseudověda pro mne něco, co mě ladí do příjemného pocitu, do pocitu, který nedokáží popsat. Snad má něco společného s mým vlastním biologickým bytím, které si tak podvědomě uvědomuji.

Tuto zálibu mi ze začátku vyčítala spousta známých. Dokonce můj nadřízený dal k prostudování můj osobní spis a mne samého odeslali k vyšetření, zda se nejedná o skrytou duševní odchylku, která by vadila mé dosavadní práci. Vše dobře dopadlo a tak tu dnes sedím a okolí blahosklonně mlčí a zdá se, jako by vyčkávalo, co bude.

"Jsme sami", je název kapitoly, kterou jsem otevřel:

"Zprávy z dávné minulosti nám dokladují pokusy některých jedinců navazovat pomocí telepatie a jiných okultních věd styk s lidmi zemřelými. Ze západní Evropy jsou známe legendy, které poukazují na seance, při kterých nejedna duše musela zjevití svá přání, předpovědět budoucnost tázajícím se a podobně.

Podle jedné teorie obsahuje každý jedinec, je jedno,

zda se jedná o člověka, či zvíře, téměř nehmotnou částicí, do které se v okamžiku smrti soustřeďuje vlastní já, nebo ještě lépe, nadvědomí. Tato částice opouští mrtvou tělesnou schránku, nabývá nadsvětelné rychlosti, opouští Sluneční soustavu a "usazuje se" v určitém koutě neprobádaného Vesmíru. Odtud je silou vůle některých "zasvěcených" vyvolávána k zmíněnému již dialogu."

Očima přeskakují několik dalších příkladů a tezí. Upoutává mě totiž další.

"Před pěti lety, tedy roku 2755 dal zmíněný profesor dohromady legendy prošlých věků se současnými vědeckými poznatky a rozpracoval novou teorii:

Lidé nejsou schopni dosáhnout vzdálených sluncí a planet pomocí techniky, nikdy se nedovíme, co je tam nahoře pokud nepoužijeme nástroje daného nám vševědoucí přírodou - mozku. Jedině mozek nám může dát odpověď.

Teorie byla na světě a profesor začal hledat lidi nadané mimořádnou schopností koncentrace myšlenek a schopností dokonalého soustředění se. A našel. Tady je zápis pokusu :

Jasno. Teplota vzduchu 12 stupňů.

Pozorovaný objekt Jan Čivrný.

Bez vzdělání - topič.

Úkol - prozkoumat pomocí zhuštěných myšlenek

předpokládaný planetární systém Tau Ceti

- popsat veškeré sledované detaily

- pokusit se nalézt život

- dle možností navázat spojení s rozumnými bytostmi.

Vlastní pozorování :

Jan Čivrný sedí na židli čelem nasměrován na otevřené okno. Zavírá oči a zhluboka dýchá. Rytmus výdechů a vdechů se zpomaluje. Zapojené přístroje zaznamenávají zpomalenou srdeční činnost.

Tento stav trvá zhruba 15 minut. Po této době se otevírají oči. Jan Čivrný pohybuje rty, není mu rozumět. Až teď.

"Žár, horko, horko. Plyn, nic víc, plyn...Nikdo neodpovídá... nikdo tu není...horko...žlutá, nikdo...nic...plyn."

Oči se zavírají a po dalších dvaceti minutách sledovaný ožívá."

Pak už je v knize jen obrovské množství čísel, výpočtů a odkazů. Snad někdy až budu mít čas...Ale závěr, závěr ten vám přečtu.

"...Čtyři roky výzkumu. Čtyři roky a nepřeberné množství materiálu, stovky lidí a závěr? - Život neexistuje mimo nás. Prostě není. Jsme v celém pozorovatelném vesmíru sami. Nemám přímé důkazy, ale vím to. Nemusí mi nikdo věřit, ale skutečnost je vážně taková..."

Fikce, bláznivé výplody bujné fantazie profesora minulého tisíciletí. Vracím knihu a odcházím do ulic. Je krásné teplo, léto. Jahody už jsou dávno pryč a fronty se opět hromadí před stánky, tentokrát kvůli okurkám.

Tisíce hvězdných výprav hledajících život v nedozírných pustinách kosmu se vrátily s nepořízenou. Na podzim odlétám i já. Jsme výborný kolektiv, ale po dnešku mám mrazení v zádech. Vše je marné, vrátíme se opět s nepořízenou. Vesmír je pustý. Naše námaha je nanic a už tisíc let před námi tu byl člověk, který to věděl. Jenže v dobách před ním i za něj byla telepatie pouhým bludem, což dokazuje i kniha schovaná po dlouhá staletí v archívech. A dnes? Dnes je vědou překonána. Knihy vytáhli z archivu a nechají je číst romantikům a bláznům ke spřádání fantastických myšlenek...

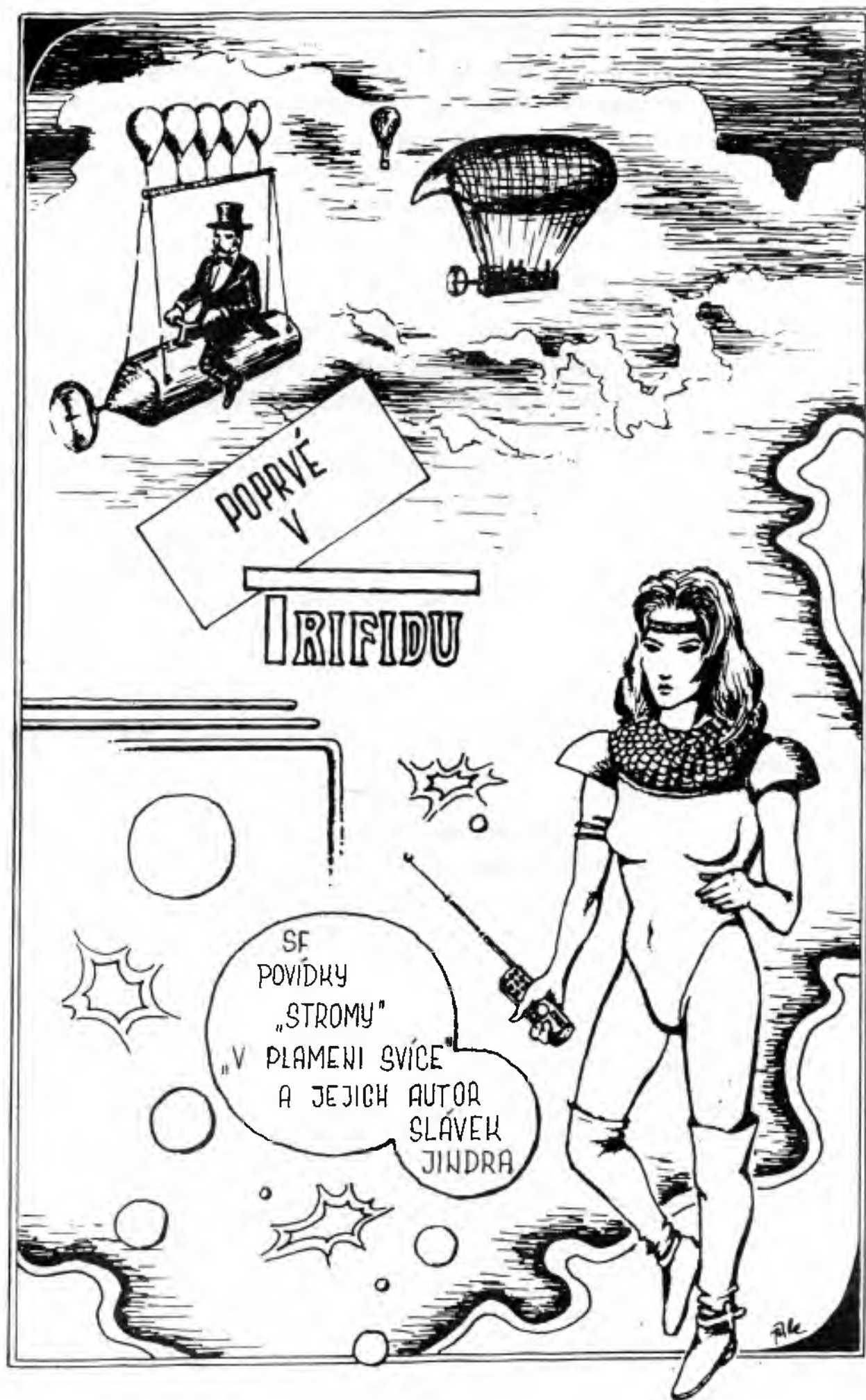
Pracuji 20 let ve výzkumu, vím to, musím to vědět. Ale mrazení v zádech, to mám...

Tomáš Hasil

Vědeckofantastická literatura se u nás překotně rozvíjí, přibývá autorů, kteří píší, přibývá čtenářů, rozvíjí se hnutí fanoušků. A nutno podotknout, že se tomu nemůžeme divit.

V dnešním světě, ve kterém se stále více rozvíjí robotizace a automatizace, v dnešní době, kdy vítězí supermoderní stroje, laserová technika a překotný rozvoj biotechnologie, nás nutí odpovědný přístup stále hledat nové a nové cesty vývoje, a to nejen na čistě vědecké bázi, ale také prostřednictvím širokým vrstvám přístupné literatury. Tak jako se nedá zastavit vývoj společnosti, jejíž obraz dnes v mnohém odpovídá dříve utopistickým výmyslům literátů, tak se nedá zastavit ani vývoj adekvátní formy literatury, a tou je v neposlední řadě právě literatura vědeckofantastická. My, příznivci této literatury, doufejme, že díky zvýšenému zájmu se náš žánr stane nikoliv jen formou pobavení, ale také poučení a snad i významným pomocníkem při řešení úkolů naší společnosti.

Podle článku J.Nesvadby z týdeníku Tvorba.

POPRVÉ
V

IRIFIDU

SF
POVÍDKY
„STROMY“
„V PLAMENI SVÍCE“
A JEJICH AUTOR
SLAVEK
JINDRA

STROMY

Je mi téměř sto let. Así už nejsem nejpřitažlivější a pomalu začínám dosluhovat. Skoro stále upadám do vzpomínek a se závistí pohlížím na své mladší kolegy, kteří září zelení a s nedbanlivou lehkostí pohazují větvemi obalenými dužnatými lístky. Také pamatuji jiné časy, panečku, snad mi to ani nebudete věřit. Těch zim a svítání. Nejsmutnější byly vždy listopady. V tu dobu jsou rána studená, město je zahaleno mlhou, a ta, křečovitě se drží při zemi, aby nemohl ani jeden ze slunečních paprsků rozehrát ulice a zahnat sychravost. Co chvíli se v tu dobu stane nějaké neštěstí. Jako třeba nedávno. Červené auto nezpomalilo v zatáčce a vtrhlo do křižovatky. Tedy, svítila zelená, jenže to přece nestačí. Podle mne měl zpomalit a toho chlapce nechat přejít. Vždyť spěchal do školy. Lidé jsou prostě zvláštní. Toho chlapce jsem už neviděl. Možná ho někam přesadili a kvete v jiném městě. Nevím, ale ta paní, co s ním chodila po městě, měla ještě mnoho dní poté uslzené oči. Třeba to bylo od mrazu...

Také tudy občas chodí jeden důchodce. Leckdo se mu posmívá, protože chodí v takových ušmachtených šatech, které jsou možná ještě starší nežli já. Ale já ho mám rád. Chodí vždy s malým psem. Stále na něho volá své tiché: "Kryštofe, pojd sem, Kryštofe..." a pes ho buď neslyší, anebo si ho nevšímá. Zaleze mezi hromady spadaneho listí, co sem nametli metaři a vítr, neštěká, čumák u země a čeká, jako kdyby odpočíval. Ten starý člověk ho hledá a v hlasu mi zaznívá úzkost...

Snad jenom děti, ty stojí za to. Když sbírají spadane listí a kaštany, smějí se. Musí jim být dobře a já si připadám o pár let mladší. To se mi pak shazují listy o mnoho lépe. A někdy těm bláznivým lidem i trochu závidím. Když vidím, jak se v mém stínu k sobě tulí a cítím, že se mají rádi. Mám vždy chuť je obejmout svými větvemi a schovat je v listí před ostatními.

Už jsem toho viděl mnoho, ale snad byste mi ani netipli mých osmadvadesát let.

Jen zblízka, podle vrásek na kůře...

Slávek Jindra

v plameni svíce

Až uslyším šumivé mávání holubích křídel, tak podobné tichému zurčení bystřiny, vyhlédnu z okna. Kdesi daleko na východní straně začne svítat. Úzký bělavý proužek se začne barvit do zlatava, nebude trvat dlouho a celý východ zahoří rudými a zlatými červánky. A potom, zítra, políbím Julii v kostele a vzplanou tisíce svící a zahřmí tlukot tisíců párů holubích křídel. A až pohasnou ty svíce v kostele, tytam budou mé vzpomínky. Zmizí stejně, jako za jasných nocí, plných hluboké temnoty a chrámového ticha, odchází z hlav milenců, prahnoucích po hříchu, vidina neposkvrněného oltáře. Odejdou navždy, mé vzpomínky.

Vyšel jsem obtěžkán nákupními taškami a zahlédl její tvář, darující mi úsměv zalitý do hlubokých vrásek. Pomyslel jsem si, že tuze podivně vyhlíží úsměv ženy, která dlouhé noci poslouchala tichý vzlykot svého v horečkách umírajícího dítěte, tolik se podobající poplašenému bití zvonku týraného beránka. Ten úsměv byl stejně znepokojivý jako stříbrná číše, plná dětských slzí.

Dobře jsem věděl, o čem se mnou chce mluvit, a nebylo mi to právě příjemné. Pokusil jsem se paní Vossovou obejít, ale chytila mě za rukáv svou roztřesenou rukou.

"Slávku, prosím vás, máte ji přece rád, musíte mi pomoci. Stále tam jen sedí před kostelem, to je přeci strašné, a krmí holuby a mluví s nimi..."

Paní Vossová se rozplakala, ve stejný okamžik začalo pršet. Veliké kapky se hrnuly z šedivé oblohy a mísily se na špinavém chodníku se slzami.

"A sotvaže domů přijde, ničehož se nenamáhá byť jen dotknout, jen jídla s sebou vezme dostatek a už zas běží. A když že už promluví, než pak samí holubi, moji přátelé holubi."

Podíval jsem se na paní Vossovou a snažil se dát do toho pohledu všechnu účast a lítost, které jsem byl schopen. Úzkostlivé bušení krve na spáncích dalo vyniknout velikým modrým žilám, které se legračně pohybovaly nahoru a dolů. Pohládl jsem jí po ruce, v tu chvíli mi připadala jako maják na moři, do kterého se nemilosrdně strefuje osud přesně mířenými ranami.

Drobná dívka sedí opřena o zeď chrámu svatého Jakuba. Sedí a dívá se upřeně před sebe, krmí holuby. Ani nezdvihla oči, když

Drobná dívka sedí opřena o zeď chrámu svatého Jakuba. Sedí a dívá se upřeně před sebe, krmí holuby. Ani nezdvihla oči, když jsem ji našel. Dlouhé hnědé vlasy měla plné peří a také kabát nesl zřetelné známky pobytu mezi ptáky.

"Ahoj, Ivanko."

"Ahoj, Slávku."

Ukázala nádherné šedé oči, krmit holuby však nepřestala.

"Jak se máš, Ivano?"

"To je přece jedno, na mně nezáleží, ale holubi se mají dobře."

"Víš, Ivano, že maminka kvůli tobě pláče?"

Sklonila hlavu. V tom pohybu bylo tolik smutku, kolik jen si dokáže člověk představit.

"Vrať se domů, Ivano, k mamince."

"Nemohu."

"Ale proč?"

"Nemohu odejít. Právě teď. Musím se přece učit, cožpak to nechápete? Jsou tak dokonalí."

"Kdo?"

"Holubi přece. Již umím jejich řeč, je tak líbezná... a teď se učím létat. Bude to moc těžké, ale Romio mi slíbil, že mě to naučí."

"Kdo je to, Romio?"

"Holub, kdo jiný. Nikdo neumí tak krásně létat jako holubi, jsou to fantastičtí letci, a Romio je nejlepší...já...já ho miluji."

Mlčel jsem, po zádech mi stékal studený pot.

"Maluješ ještě, Slávku?"

"Trochu ano."

"A maluješ také holuby?"

"Ne, to ne."

"Ale měl bys, Slávku. Jsou nádherní a mají krásnou povahu, věř mi." Začala krmit holuby a já se otočil a potichu odešel.

Uplynul měsíc, třicet dnů z těch osmnácti až třiceti tisíc dnů, ze kterých se skládá náš život, já stál u okna a díval se přes sklo na rozzářené město hluboko pode mnou. Snažil jsem se zapamatovat si krásu toho pohledu. Noční nebe ozdobené chuchvalci hvězd a na zemi tisíce světél, jako vysypaných z obří nůše a chlubících se svou krásou jako rajky. Tu nádhery jsem chtěl přenést na svůj obraz. Zavřel jsem oči a přistoupil k plátnu. Uchopil jsem stětec a maloval. Maloval jsem dlouho, až mě vyrušilo zadrnčení

skla. Otevřel jsem oči a pohlédl na plátno. Bílé tělo velikého holuba kontrastovalo s černým pozadím, nejspíš noční oblohou. Znovu se ozval ten podivný zvuk. A náhle mi to došlo. Ačkoliv to bylo zcela nemožné, tak někdo klepal způsobně na okno, že jsem položil štětec a běžel se podívat.

Za oknem, na římse, seděla Ivana. Otevřel jsem okno.
"Už splnilí svůj slib, umím létat", řekla Ivana podivně zastřeným hlasem a oči měla smutnější než kdy jindy.

Pokýval jsem hlavou.

"Byla jsi u maminky, Ivano?"

Prudce se kousla do rtu.

"Ano...já jsem maminku zabila."

Zkameněl jsem hrůzou.

"Musela jsem, věř mi..."

"Ale jak jsi mohla?"

"Vidím, že maluješ holuby. Děláš dobře, jsou překrásní."

"Neodpověděla jsi mi."

"Poručil mi to můj manžel, Romio."

"Ale to je přece šílenství, byla to tvá matka!"

"Musela zemřít, byla zlá, chtěla mi zakázat, abych žila mezi holuby, chtěla mi zakázat létání, musela zemřít."

"Jsi vrah."

"Ne, jsem vykonavatel krásna, mými činy se z neuvěřitelných představ stává krásná skutečnost, udělala jsem to pro naši lásku."

"Jsi člověk, a on je holub!"

"Ne, už nejsem člověk, mluvím lépe holubí řečí a dovedu létat.
Sbohem, Slávku."

Ivana zamávala rukama, odlepila se od římsy a vznesla se do vzduchu. Letěla neuvěřitelně. Nebyla člověk, byla holub a já jsem cítil ohromující závrať.

Mnohokrát jste poté měli možnost najít mě u chrámu svatého Jakuba. Seděl jsem tam s vlasy plnými peří, krmil holuby a pilně se učil jejich půvabné řeči. Nejlépe jsem si rozuměl s holubicí Julií, slíbila mi, že mě naučí létat. Moji rodiče byli proti, ale já vytrval, nemohl jsem zradit své přátele, vždyť mají tak nádhernou povahu a jsou to báječní letci.

Vychází slunce, šum křídel zahání znepokojující myšlenky, zbývá mi jen jediná, ale tu si nechám na památku:

Kdo asi tenkrát zatlačil hodné paní Vossové oči.

Slávek Jindra

viděli jste? viděli jste? viděli jste? viděli jste? viděli jste?

Co dokáže námět sci-fi, je-li spojen s komediální nadsázkou? Hodně. Natočí-li jej režisér, jakým je Julius Machulski - ještě více. Viz vyprodaná kina! Chodí na něj stále znovu muži a ženy, nebo snad ženy a muži? Nepřehání se to někdy s ženskou rovnoprávností? Myslím tím do opačného extrému, pardon druhé pohlaví /první/. "Ženská liga se vás ujme! Ženská liga se vás zastane!" Proč ne mužská liga? Nebo snad bude lepší, když nebude žádná liga? /Kromě fotbalové a hokejové./ Vždyť jsme všichni lidé - homo sapiens /sapiens/. Jsme jeden biologický druh!

Zajímá nás, kde polští filmoví tvůrci vzali tolik žen. Ale podívejte se na ulici. Filmové fakulty jsou jich také plné. Stejně jako mužů. A to je v pořádku.

Film nešetří ani humorně kritickými poznámkami. Například po smíření s probuzením z hibernace o půl století později než za tři roky: "A v devadesátém osmém roce jsem měl dostat kvartýr."

Film S E X M I S E je třeba vidět. Je nasycen parodickými scénami na muže a ženy. Ale nepochopím názor: "Film měli natočit Francouzi, Američané, ne Poláci. Ti tomu dali korunu." To je nesmysl! Právě "selský" humor filmu dokonale paroduje problémy, které se v moderní době objevují. Každý by ke stejnému tématu přijal obdobnou formu, pokud by to dokázal jako mladý režisér J. Machulski. Film doprovází velmi vhodně "ztřeštěná" jazzová hudba.

viděli jste? viděli jste? viděli jste? viděli jste? viděli jste?

četli jste? četli jste? četli jste? četli jste? četli jste? četli jste?

Bratři Strugačtí jsou u nás známi svými vědeckofantastickými romány na vysoké úrovni. všechny povídky nebo větší celky dokáží čtenáře zaujmout svou nevšedností, kritičností, humornou nadsázkou i dramatičností. Stejně tomu je i u novely

"OBYDLENÝ OSTROV"

z knihy Miliardu let před koncem světa.

S hrdinou Maximem se dostaneme na planetu hrůzně poznamenanou válkou a ideologií. Maximovi se nepodaří objasnit skutečnost, že pochází ze Země, je považován za špióna, později se díky svým neobvyklým schopnostem dostává do vojenské Legie, která má funkci politické policie. Poznává mnoho přátel, kteří mu radí, aby neprozrazoval svůj pravý původ a postupně se pokouší přijít na kloub věcem, které mu připadají nesmyslné a hloupé. Protože mu svědomí zakazuje zabíjet v Legii nevinné lidi, utíká a hledá představitele podzemního hnutí, tzv. degeneráty. Teprve o hodně později se dozvídá, jak se věci skutečně mají. Celostátním systémem "věží" a mobilních zářičů jsou lidé ovládáni ve svém myšlení a chování, takže neexistuje žádný odpor ani opozice. Jen hrstka již zmíněných degenerátů, na které působí záření jinak a nejsou zmanipulováni, se snaží nějak řešit tuto situaci. Maxim, který už všechno plně chápe, a na kterého jako na pozemšťana záření nepůsobí, se po životu nebezpečných situací dostává do centra, odkud bylo všechno řízeno, a ničí bombou celý objekt. U ostatních propuká davová deprese, když pochopí, jak otřesným způsobem byli ovládáni. Maxim má v plánu obsadit důležitá stanoviště v hlavním městě, zajistit armádu, rozhlas, nádraží atd. Zde by mohla novela končit tím, že se planeta vrátí ke svobodnému životu, ale pak se vyjasňuje skutečné poslání jednoho z vysokých mužů ve vládě - Poutníka. Pochází totiž také ze Země a již několik let usiluje o stejný cíl. Pomalu ale jistě...

Nevela je plná nečekaných zvratů, je srozumitelná pro každého čtenáře, není nudná, neobsahuje dlouhé popisy a technické detaily, je psána dynamicky, vývoj situace dovoluje, aby čtenář problémy a otázky řešil spolu s Maximem, někdy se dobere odpovědi dříve, než jsou vysvětleny v knize. Celé vyprávění má vyjádřit, že i za nejtěžších podmínek má člověk bojovat za svobodu osobnosti a svobodu společenskou.

J. Juzi

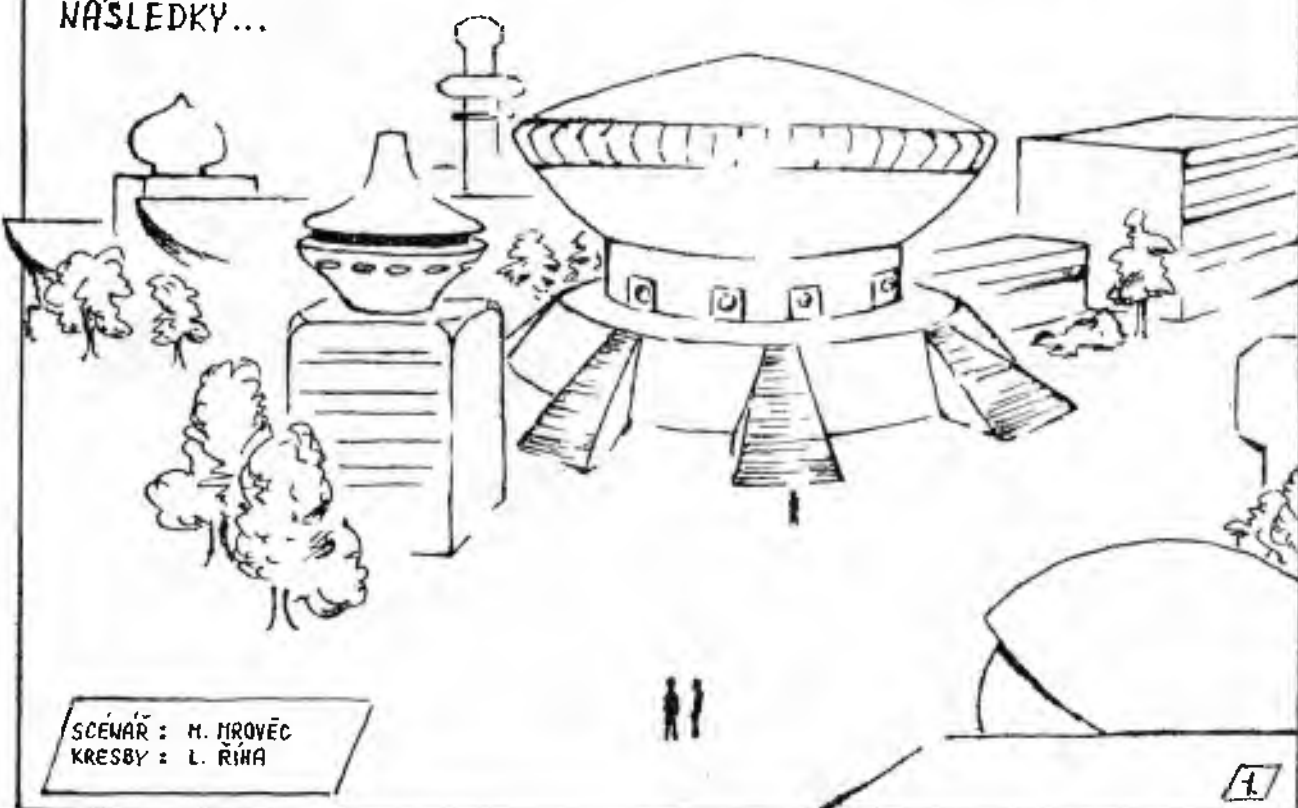
PRINCIP NEPRAVDEPODOBNOSTI

DMITRIJ
BILENNIJ

„PŘI POHYBU DO MINULOSTI LZE DOSÁHNOUT
BUĎ ZVOLENÉHO MÍSTA V PROSTORU, NEBO STANOVENÝ
BOD NA LINII ČASU. DOSÁHNOUT URČENÉHO MÍSTA
V PROSTORU VE STANOVENÝ ČAS JE NEMOŽNÉ.“
(ČASOPROSTOROVÝ PRINCIP, ROK 2023)

JEDEN Z CHRONOAUTOMATŮ (PŘÍSTROJŮ, KTERÉ BYLY VYSÍLÁNY
DO MINULOSTI A POŘIZOVY UNIKÁTNÍ SNÍMKY DÁVNÝCH DOB)
SE PŘI NÁVRATU ZE STŘEDOVĚKU POROUČAL NAD FRANCOUZ-
SKOU VESNIČKOU CRE'GY. TAKÉ DESTRUKČNÍ ZAŘÍZENÍ,
KTERÉ MELO ZNIČIT PŘÍSTROJ, SELHALO. KRYSTALOVÝ BLOK
NELINEÁRNÍHO ANTIGRAVITÁTORU SE ZRŮTIL NA ZEŤ.

VE STŘEDOVĚKU BY SI MOŽNÁ KUSU KAMENE NIKDO,
NEVŠIML, ALE KDYBY SE KRYSTAL ZACHOVAL DO 20. STOLETÍ,
ODHALENÍ JEHO PŮVODU BY MOHLO MÍT KATASTROFÁLNÍ
NÁSLEDKY...

SCÉNÁŘ : M. HROVĚC
KRESBY : L. RINA

HAVERIE CHRONOAUTOMATU BYLA TAK ŘÍKAJÍCÍ
RÁNA POD PAŠ. JSME NUCENI VYSLAT DO
MINULOSTI ČLOVĚKA. JAK DOPADLY POSLEDNÍ
POKUSY S CHRONO-
SKAFEM?

ZATÍM TO NEMÍ ŽIŽAK
RŮŽOVÉ. JESTLI HO
POŠLEME S LIDSKOU
POSÁDKOU TĚD, JE
PRAVĚDOPodobnost
ÚSPĚCHU 4:2

MUSÍME TO RISKOVAT.
KOHO BY JSI DOPORUČIL, RETIGU?

SNAD
JOHANSONA
NEBO BERGA.

BERGU, VŠE V POŘÁDKU? JSI PŘIPRA-
VEN K CESTĚ? ZOPAKUJ ÚKOLY.

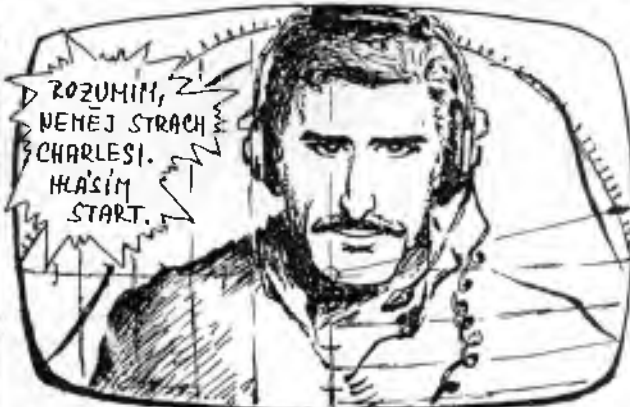
ANO, VŠE V POŘÁDKU, PŘÍSTROJE FUNGUJÍ.
JSEM PŘIPRAVEN K CESTĚ DO MINULOSTI.

MÍSTO PŘÍSTÁNÍ -
CRE'GY VE FRANCII.

ÚKOL - NAJÍT
KRÝSTAL A VRÁTIT
SE ZPĚT.

ZNOVU PŘIPOMÍNÁM, BERGU.
KRÝSTALOVÝ BLOK BUDE
ASI VE MĚSTĚ - POKUD
SI HO OBYVATELE VŠIMLI.
PŘÍSTROJ V PODOBĚ
PRSTENU TĚ KE KRÝSTALU
DOVEDE. CHRONOSKAF
JE SPOLEHLIVÝ JEN
DO URČITÉ HMOTNOSTI,
TAK NE ABY JSI S SEBOU
BRAL NĚJAKÉ VZORKY.
A HLAVNĚ - DO NIČEHO
NEZASAHOVAT!

ROZUMIM,
NEHĚJ STRACH
CHARLESÍ.
HLASÍM
START.

T=0, START ZDÁREN.
ČAS ZAČÍNÁ NABÝVAT ZAPORNÉ HODNOTY.

PO CHVÍLI SE CHRONOSKAF OBJEVIL
NAD CRE'GY A PŘÍSTÁL.

TAK, PŘÍSTÁNÍ
SE ZDAŘILO.
TAMTA CESTA
ASI VEDE
K MĚSTU.
NUŽE, TĚD
MĚ MŮŽ
ZÁŽRAČNÝ
PRSTEN VED.

JEN ABYCH SE
SVÝM PŘEVLEČENÍM
STREFIL DO STOLETÍ...
TAHLE JE ZROVNA
NEJAKÝ HŘBITOV -
- PODLE ČERSTVÝCH
HROBŮ POZNÁM
VE KTERÉM JSEM
STOLETÍ.

ZATRACENA
NAHODA! NEJAKÝ
MŮJ JMENOVEC...
ALE JE TO NEJ-
ČERSTVEJŠÍ HROB.

ZA NEJAKÝ ČAS

TAK TO JE TO
MĚSTO!

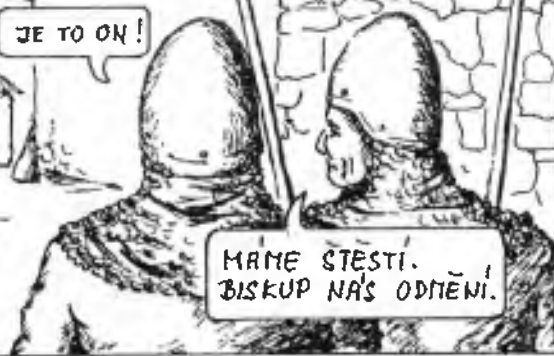

V ULICÍCH MĚSTA...

JE TO ON!

MAŇE ŠTĚSTÍ.
BISKUP NÁS ODMĚNÍ.

STUJ,
BERGU!

CO TO MÁ ZNAMENAT?

... NEBRÁŇ SE,
JE-LI TI ŽIVOT
MILÝ!

A NENYSLI, ŽE NAŇ ZMIZÍŠ.
TENTOKRAT JSI V PASTI,
CELÉ MĚSTO JE
PLNÉ VOJÁKŮ!

PŘECI JSI MI
NEUNIKL, BERGU.
PROKLETÝ KACÍŘ,
VĚDĚL JSEM,
ŽE TVÁ SMRT
NEBYLA PRAVDOU!
ZITRA TE DÁM
UPALIT, ALE TA
TVÁ DEVKA
SHOŘÍ JEŠTĚ
PŘED TVÝMA
OCIMA!

TAK VIDA - JA
JSEM TEDY KACÍŘ.
A SE MNOU JEŠTĚ
NĚJAKÁ ŽENA? NE,
NESHM SE DO NIČEHO
ZAPLĚST. MUSÍM
SE ODTUD DOSTAT,
NAJIT KRÝSTAL
A PRYČ!

PAKLICEM V OPASKU SI BERG OTEVŘEL
DVERE CELY. STRÁŽNEHO USPAL PAPRS-
KOMETEM ZAMASKOVANÝM V KŘESADLE
A V JEHO OBLEČENÍ PRCHAL DÁLE...

BERGU.
BERGU!

TAK JSI
PŘECE PŘISEL,
DRAHÝ.

TO JE
ASI TA DÍVKA,
KTEROU CHTĚJI
UPÁLIT.

BERG POMOHL I DÍVCE K ÚTEKU S ODHOD-
LÁNÍM, ŽE JI VE MĚSTĚ ZAMÍM NEKDE
UKRYJE...

TRSTEN
SE ZAHŘÍVA.
TADY NĚKDE
ASI BUDE
KRÝSTAL.

POČKEJ TADY
A NEBOJ SE.

JA SE NEBUDU BAT.
TEHDY JSI MI ŘEKL,
ŽE PROŽIJEME
VELKOU A NEOBÝČEJ-
NOU LASKU A SLIBIL
JSI, ŽE PO DLOUHÉM
ODLOUČENÍ SE VRA-
TÍŠ...
A TED JSI TU -
-PROTO SE NEBOJIM.

CO ZNAMENAJÍ
SLOVA TĚ DÍVKY?
TEĎ VŠAK HLAVNĚ
MUSÍM SPLNIT
SVŮJ ÚKOL - TADY
BY MĚL KRÝSTAL
BÝT...

...TAMHLE JE!

TAK, KRYSTAL
TEDY NÁM.
ALE TED
CO S TOU
DIVKOU?

ZA BRANAMI MĚSTA

MUSÍME JÍT
CELOU NOC.
VYDRŽÍŠ TO?

NEBOJ SE.
NEBUDE TO
PŘECI POPRVÉ.

BERG CHVILI YAHAL. PAK SE ROZHODL -
- NEMŮŽE JI NECHAT VE MĚSTĚ. MUSÍ,
JI VZÍT S SEBOU. ALE CO TEN DRUHÝ
BERG? JE MŤEV NEBO ŽIJE?

ŠLI DLOUHO A OBA CÍTILI OBROVSKOU ÚNAVU.
I BERG, PŘESTOŽE SI DOBRĚ ROZPOČÍTAL
SVÉ SÍLY. BYL VYCERPÁN NEČEKANÝMI
UDÁLOSTMI.

BERGU, NEODPOČINEME SI?
VŽDYŤ UŽ JSI TAKÉ ÚNAVEN.

NE,
MUSÍME
DÁL!

CO JE TI, DRAHÝ?
NEBÝVAL JSI TAKOVÝ, JAKO
BY JSI SE ZŘENIL.

ODPUST, JSEM OPRAVDU
UNAVEN. ODPOČINEME
SI, UŽ TO NENÁME
DALEKO.

NAHLE USLYŠELI
VZDALENÝ STĚKOT
PSŮ A DUSOT
KONÍ.

RYCHLE!
MUSÍME
K LESU!

STÓJTE!
NEUNIKNEŠ TRESTU,
BERGU!

TAMHLE
JSOU!

TADY NEDALEKO
JE CHRONOSKAF,
MUSÍME SE
TAM RYCHLE
DOSTAT.

CHRONO... CO?
JÁ TI
NEROZUMÍM.

KONEČNĚ BYLI U CÍLE.

RYCHLE NASTUP
A NA NIC SE
NEPTĚJ.

KRUCÍ! VŠE JE
ZAPNUTO, CHRONOSKAF
IZOLOVÁN, ALE NAVRAT
STĚLE NEFUNGUJE.
CO S TÍM JE?!

ZPĚTNÝ CHOD JDE...

TAK PROČ NE
NAVRAT?!

AHA, JIŽ JE MI TO JASNE.
CHRONOSKAF NAŠ NEVNĚSE. ZAPNU AUTOMATIKU
NAVRATU. POLETÍŠ SAMÁ - S KRÝSTALEM.

ALE BERGU,
KAM?
JÁ NECHCI
BEZ TEBE.

NEBOJ SE.
VŠE CHODI
DOBŘE
DOPADNE.

VZPĚTÍ BERG VYSKOCIL A CHRONOSKAF
POMALU NÍZEL.

VYČERPANÝ ZŮSTAL LEŽET.
PAK PROČITL A...

LIST? ZELENÝ LIST?
A KVĚTY - TO
ZNAMENÁ...
ŽE JE JARO!
ALE VĚDYŤ
BYL PODZIM!

ANO, TED'
SI VZPOMÍNÁM.
KDYŽ JSEM ZKOU-
ŠEL ZPĚTNÝ CHOD,
MOTOR NA OKAMŽÍK
ZABRAL - TO ZNÁME-
NÁ, ŽE JSEM NYNÍ
O PÁR MĚSICŮ
NEBO SNAD LET
ZPĚT. TO
VŠAK...

BERG VSTAL, ZAVRÁVO-
VAL JAKO OPILÝ,
A POMALU ROZHÝBAL
SVALY.
POCHOPIL VŠE...
TA SLOVA DÍVKY,
JEŽ MU UTKVĚLA
V PAMĚTI, JEN DO-
TVRŽOVALA PRAVDI-
VOST JEHO
DOMĚNKY - TEN
DRUHÝ BERG JE
ON SAMÁ...

KONEC

CHYBA

21. července přinesl americký deník malou zprávičku. Pod titulkem "Zkouška nové zbraně"

se mohli čtenáři dočíst :

- Novou zbraň TX vyrobily Twinsovy zbrojařské závody v Colorado. Jedná se o zbraň založenou na bázi pohybů mitronů. Mitron je prvek, který leptá beton a další stavební hmoty.

Smyslem zbraně je, jak pronesl velitel západních ozbrojených sil generál Spinks, aby při výbuchu nebyli zabiti žádní lidé - v dnešní době důležitý výrobní prostředek, ale byly zničeny jejich domy a obydlí. Jde tedy o humánní zbraň, která má za úkol udržovat obyvatele ve strachu o svůj majetek a tím je donutit k poslušnosti.

Vynálezce TX - profesor van Trojen prodal svůj objev americké armádě za půl miliónu dolarů.

Spinks okamžitě provedl pokusný výbuch s TX a prohlásil, že zbraň přesně splňuje svůj účel. Poté byla zahájena sériová výroba.-

Tolik článek v newyorských novinách.

"Mamí, mamí, já umírám!" volalo malé děcko a běželo k matce. "Co vyvádíš?" lekle se maminka a vtom zbledla. Obličej dítěte byl celý modrý, oči zapadlé a na rtech čerstvá krev...

"Pane doktore, přijďte hned k nám! Rodiče mají nějakou nemoc!" plakal v telefonu malý Jack...

"Co je vám!?" vykřikla prodavačka, když viděla modrý obličej svého zákazníka...

"Vážení diváci! Velice lituji, ale ohlášená zpěvačka nemůže vystoupit. Postihla ji neznámá choroba!"...

"Rychle uvolněte pokoje! Lehčí případy propustit!" běhal po chodbě coloradské nemocnice zdejší primář. "Máme tu neznámou nemoc!"...

22. července psaly New York Times :

- Nová choroba zachvátila celé Colorado! Příčina není známa! Je již přes tisíc mrtvých a nemocnice přijímají další tisíce nakažených. Nemocný má modrý obličej, zapadlé oči a plive krev. Bylo zahájeno intenzivní pátrání....-

23. července přinesly Daily News upozornění :

- Pozor na americký bacil! Neznámá choroba se velkou rychlostí šíří Amerikou! Již bylo hlášeno přes třicet tisíc mrtvých... -

24. července běžela rotačkami evropských tiskáren strašná zpráva :

- Prudce se šířící choroba je v Evropě! Podle posledních informací napadla Itálii a Španělsko a stále postupuje....-

24. července 15 hodin :

V americké televizi vystoupil prezident a promluvil k lidu :
"Občané! Nepodléhejte panice! Najdeme lék! Viník bude zajištěn!"

24. července 17.30 hodin

Ve velkém sále vily profesora van Trojena se konala porada. Vynálezce zbraně TX hovořil s velitelem ozbrojených sil a továrníkem Twinsem.

"Pánové...musím vám oznámit...hroznou skutečnost. V mých výpočtech je chyba... Při výbuchu TX nedochází sice k přímému zranění ... nebo smrti člověka...Ale mitrony se při styku se vzduchem stávají...jedem! Jed působí na vnitřnosti všech živočichů...tudíž i člověka!"

Profesor domluvil, a aniž tomu mohli zkoprnělí přítomní zabránit, zastřelil se revolverem a skácel na zem.

Spinks i Twins pochopili...

25. července 9 hodin :

Sovětský svaz vyslal do světa :

"Obyvatelé celé zeměkoule! Objevila se ničivá choroba, která se šíří z Ameriky přes Evropu do Ásie! Zachovejte klid! Pracujeme na objevení léku..."

25. července v 9.30 hodin byl ve vile profesora van Trojena objeven mrtvý velitel západních sil, generál Charles Spinks, a ředitel zbrojařských závodů v Coloradu Jacobs Twins. Oba zastřelení podepsali dopis, v kterém byla pravda...

Armáda se snažila vše ututlat, ale francouzskému novináři se podařilo zveřejnit v Le Humanite :

- Bacil se jmenuje TX! Při nedávném pokusu NATO byla vyzkoušena nová zbraň. Prý ničí jen domy a nezabíjí lid. Účinky zbraně však znáte sami... Vrahové lidstva se sami odsoudili!-

Rozhlasové a televizní společnosti vysílají do etéru :

"Lidé, nepanikařte! Bude objeven lék! Vydržte!"

Zatím jsou více než tři miliardy mrtvých. Bez ohledu na zprávy a uklidňování zachycuje celý svět panika. Nemocní zběsile zabíjejí své zdravé spoluobčany, drancují domy, obchody. Ničí továrny. Vybuchují chemické kombináty. Světem se šíří záplavy a požáry. Ovzduší je stále jedovatější. Všude leží mrtvá, zmodralá těla lidí a zvířat. Mezi troskami se běhají kostry. Mrtvých je moc. Už se počítají pouze živí, Stále ubývají...Pět tisíc, dva tisíce, osm set, tři sta...

27. července 1996

Žijí poslední tři lidé. Vzdálení od sebe tisíce kilometrů... Nor Olsen je silný člověk. Život mu připravil už mnoho strastí a překážek. Vše dokázal překonat. Teď je sám a všude kolem jeho známí, přátelé, sousedé. Lidé, zvířata. Samé modré mrtvoly.

Olsen je sám. Horečně pracuje ve své laboratoři. Hledá lék. Už nespál přes šedesát hodin. Stále hledá. Zkouší všechno... Namíchal dávku několika materiálů, vytváří ošklivou hmotu a injekcí ji podává poslední pokusné myši...Žije! Myš žije! Lék působí! Olsen se raduje. Nainfikovaná myš je vyléčena! Mám konečně lék!

Odměřuje dávku pro sebe. Polyká. Lék má odpornou chuť. Ale je to lék. A skutečně pomáhá!

Olsen sesypává dohromady všechny chemikálie a rychle míchá. Pak vybíhá ven. Lidé, kde jste kdo?! Mám lék! Budete žít! Ale nikdo nikde. Olsen běží a hledá. Mrtvé nevnímá, chce nalézt živé. A zachránit je. Ale nikde ani známka života, jen

to hrozné ticho ruší sem tam šplouchnutí vody nebo praskot větve. Tam je život! volá Olsen, ale to jen zaskřípala okennice opuštěného domu...

Olsen běží a hledá. Krabice s lékem ho pálí v ruku. Přeci nejsem sám!? To ne! Lidé, kde jste?! Mám lék! Kde jste?! Náhle ho ohluší strašná rána. Olsen zastavuje a vytřeštěně sleduje okolí...Vidí, jak všude praská zem...

Během několika vteřin se zeměkoule rozpadla...

"Tak to nepůjde" řekl šéfredaktor nedělní přílohy Heraldů.

"Tohle mezi lidmi pustit nemůžeme. Ani nesmíme!"

"A proč, prosím vás?" zeptal se vztekale Jim Black, který si občas přivydělával psaním do různých časopisů.

"Podívej, Jimy. Jako povídka je to pěkné. Má to rychlost, napětí, čtivost. Ale dovedeš si představit, co to udělá v dnešní době s lidmi?"

"Samozřejmě dovedu. Vždyť proto jsem to napsal!"

"A co tedy?"

"Uvědomí si, jak se současné zbrojení nebezpečné. A budou bojovat za odzbrojení..."

"Dobře. A ty myslíš, že o tom nevědí? Že jim není jasné, co může přijít? Vědí to, ale nemohou nic dělat!"

"To je pravda. Ale já chtěl upozornit hlavně ty, kteří to zbrojení způsobují. Ty, kteří ho platí a podporují!"

"Jimy, vždyť oni to znají lépe než kdokoli jiný. Mají natočené dokumentární filmy z různých pokusných výbuchů. A na nich se učí, jak dělat zbraně ještě hroznější."

Jim se zamyslel. "To jsou ale netvoři," řekl potichu.

"Ano, jsou. Ale ještě něco. Tvoje povídka je dobrá. Jde o čistokrevný horor. Normálně bych ji vzal, ale ono to má ještě jeden háček. Mezi lidmi by způsobila paniku. Co, kdybys zkusil těm lidem poradit? Píšeš, jak by te ta vyváděla. Ale zkus napsat, jak by se lidé měli chovat, aby to tak nedopadlo."

Ale jak? Já nevím, co poradit. Jak se tomu bránit."

"Musíš přemýšlet. Píšeš dobře a třeba na něco přijdeš. Ale tohle vážně nezveřejním..." Náhle jeho pohled padl na stůl, kde ležel čerstvý výtisk New York Times. V levém rohu byl malý titulek :

"Nová zbraň NATO vyzkoušena!"

Stanislav Čižo

KDO ZVÍTĚZIL V SOUTĚŽI SPACEROID?

Jedním z bodů programu našeho pořadu HVĚZDOLET 86 bylo slavnostní vyhlášení výsledků kreslířské soutěže SPACEROID, soutěže O vesmírnou příšerku.

Druhý ročník hodnotíme velice kladně. Zatímco se 1. ročníku zúčastnilo pouze 8 kreseb /z toho 6 od členů klubu/ letošní ročník zlákal přes 40 autorů z Liberce i okolí, kteří zaslali téměř šest desítek prací. Považujeme to za úspěch i povzbuzení do přípravy dalšího ročníku.

Úroveň zaslaných prací byla dle vyjádření libereckých výtvarníků /hodnotící porota/ dosti dobrá, překvapily zejména dětské kresby v kategorii do 15 let. Nejvíce se líbila série pěti propracovaných obrázků čtrnáctiletého vítěze této kategorie V. Dvořáka z Neratovic.

A nyní již výsledky 2. ročníku :

kategorie do 15 let

1. Vladimír Dvořák (14)

2. Jan Kroll /12/

3. Petr Knaibl /8/

kategorie nad 15 let

1. Vladimír Cichý (23)

2.-3. Ladislav Říha /26/

Slavomír Fiedler /26/

zvláštní cena

Marie Peřinová /47/

/za originálnost nápadu a zpracování/

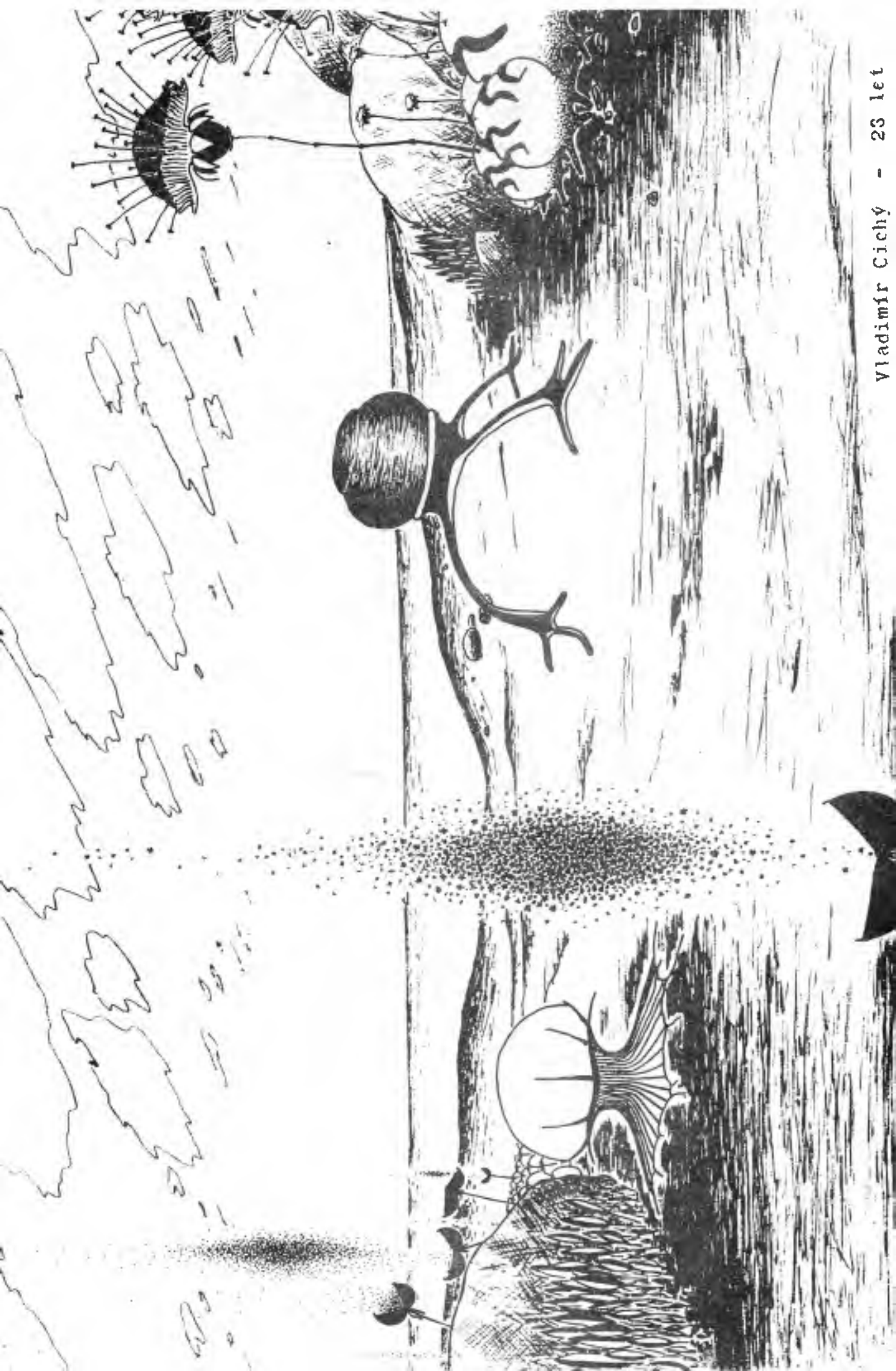
divácká cena

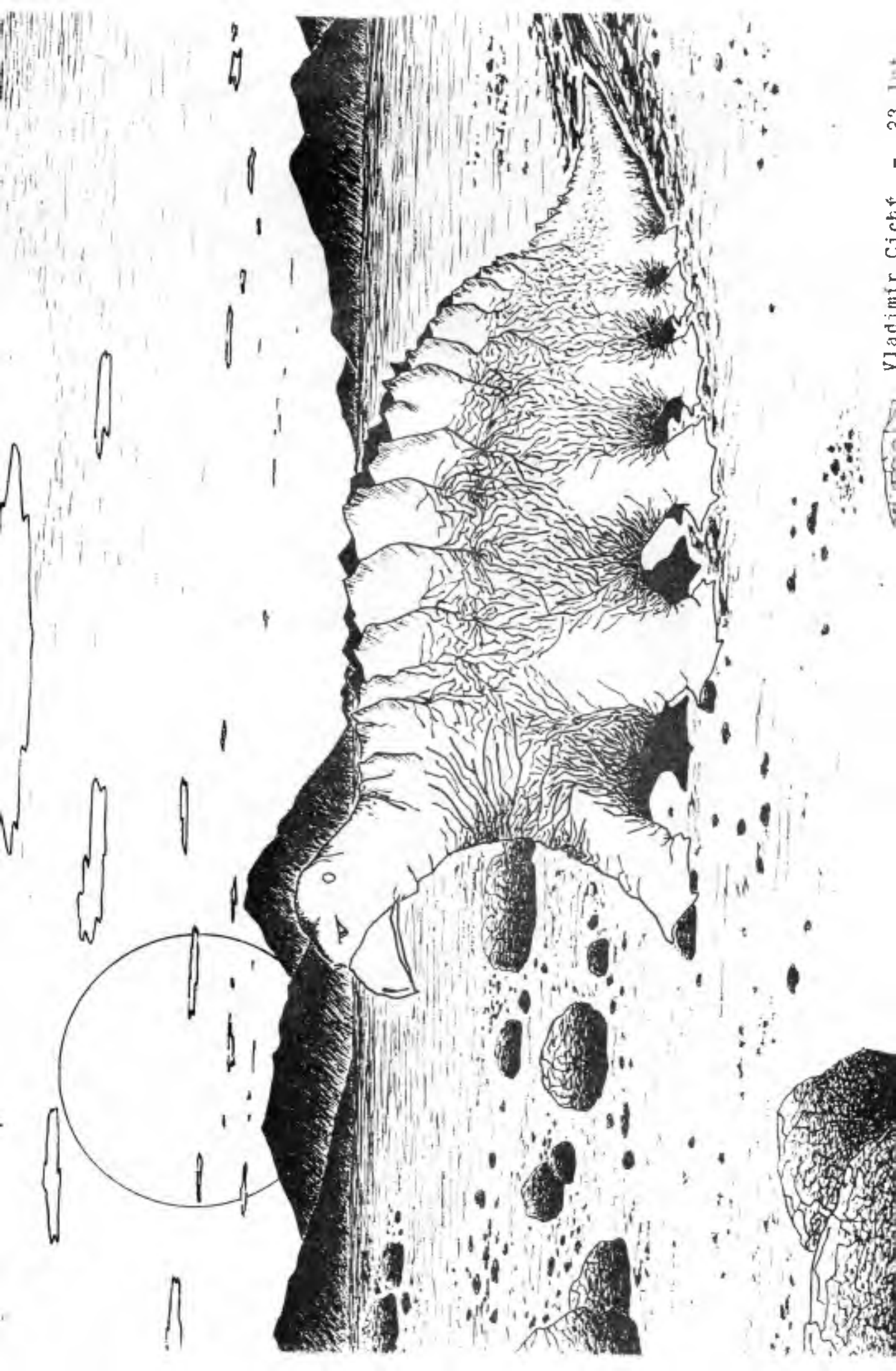
Světlana Barvířová /13/

/součástí vyhlášení výsledků byla anketa přítomných diváků o nejhezčí kresbu/

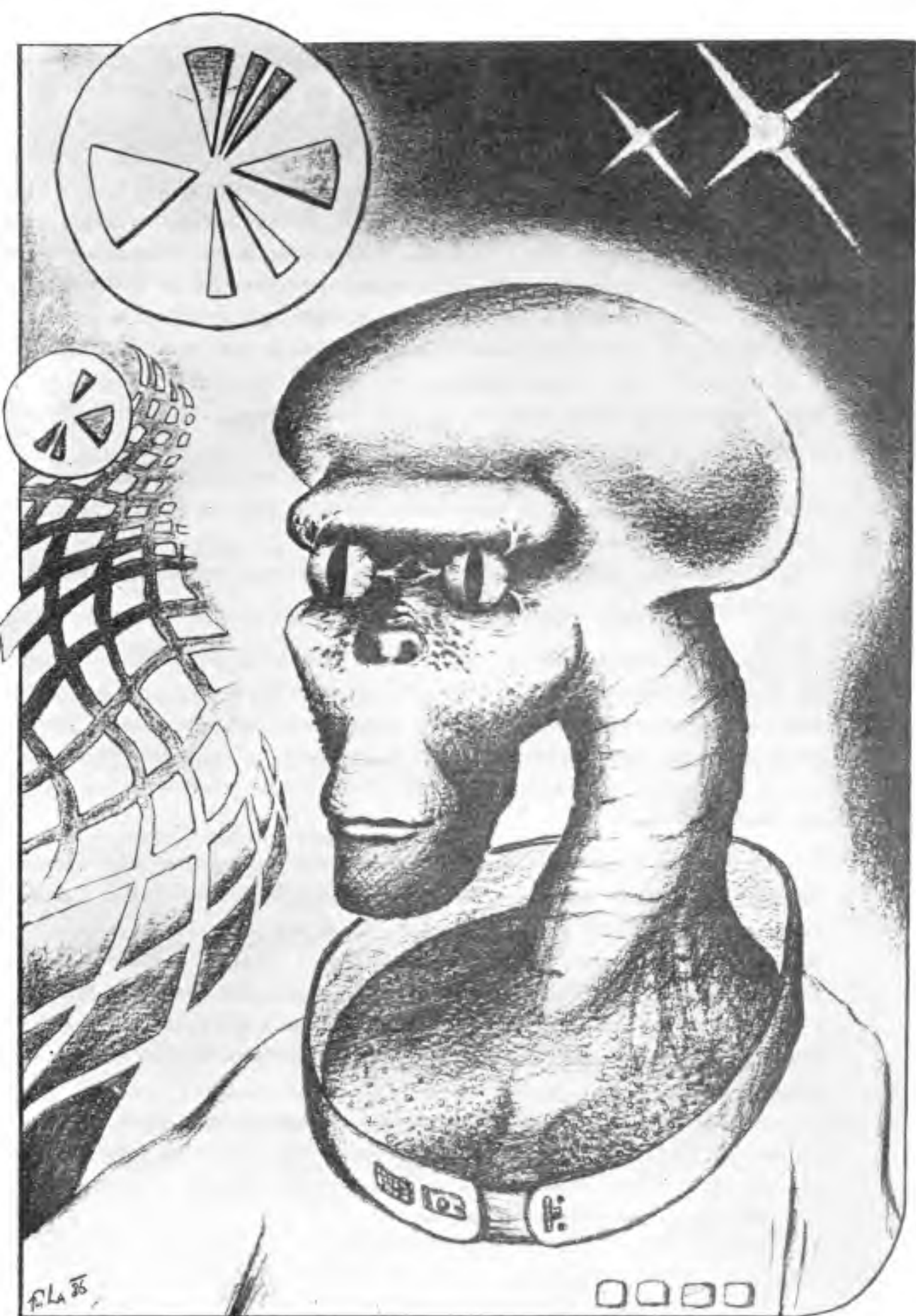
Všechny soutěžní práce byly vystaveny v klubu Horizont PKO, kde je měli možnost shlédnout zájemci z řad veřejnosti.

Následující 4 strany věnujeme nejlepším kresbám. Doufáme, že se Vám budou líbit přetištěné i v černobílém provedení.

Naší největší prázdninovu akcí byla SOUČKOLOGIE neboli Vědecko-turistická expedice po stopách L. Součka.

Skupina osmi vědátorů-turistů, vyzbrojených fotoaparáty, kamerou SUPER 8, mikrofonom (magnetofon se nepodařilo zajistit), spacáky, kotlíkem a dobrou náladou, vyrazila ve středu 30.7. z Liberce do Nového Boru. Zde byla v jeskyních ve Skalici u České Lípy vyřešena první záhada "beranních rohů". Poté se expedice, povzbuzena tímto úspěchem, vydala přes skalní hrad Sloup na nové působiště - hrad Helfenburg neboli Hrádek u Ústěku. Zde se chtěla setkat s dobrým duchem Konrádem a vyvrátit nebo potvrdit zprávy o jeho existenci. To se nepovedlo, protože na hradě pracovalo několik desítek brigádníků a záhadný objekt se někde ukryl...Podivné je, že když jsme chtěli natáčet na hradě dokumentární film, najednou se porouchala kamera....Po návratu byla pochopitelně v pořádku.

Po prohlídce Hrádku se expedice rozdělila na dvě skupiny. Jedna šla zjistit, co je zajímavého na Kokořínsku, druhá se vrátila do Liberce zpracovávat získané materiály.

S podrobnými výsledky SOUČKOLOGIE bude veřejnost seznámena v některém z našich pořadů.

Velice nás potěšila pochvala, která byla otištěna v rubrice časopisu Zápisník "FAN FAN". Bylo zde zvěstováno, že na letošním Parconu měla největší úspěch naše nástěnka, ztvárněná jako ovládací pult raketoplánu...Tuto "zápisnickou" rubriku jsme využili i později a představili náš klub. Pokud nevěříte, sežeňte si Zápisník 86 č.16.

Podle došlých zpráv jsme byli největšími kandidáty na získání titulu "SLIBOTECHNA", který uděluje plzeňský klub Andromeda. Tento titul získává klub, který něco slíbí a pak to nesplní. To se nám podařilo dvakrát. A letos jakmile jsme měli možnost slíbit a nesplnit něco potřebí, došlo ke zvratu. Přislíbili jsme totiž účast na akci PLKON 86 a skutečně jsme přijeli! I když jenom dva - ti byli s akcí velice spokojeni - ale byli jsme tam. A získání titulu je pro nás tím pádem ve hvězdách. Což vůbec nevadí - Plkon stál totiž na to.

Plzeňákům se prý podařilo udělat akci, která přinesla hodně nového a zajímavého v čs. sci-fi hnutí, a to především díky celkovému pojetí - plkání /povídání/ o sf u táboráku, na výletě, v krásné přírodě a dobré partě.

Věříme, že nás příští rok pojede víc.

UFO-FOTO

ŠANCE PRO VÁS !

ŠANCE PRO VÁS !

Vyhlašujeme tímto 2. ročník soutěže pro všechny, kteří umí zacházet s fotoaparátem a mají dobré nápady.

Podmínky :

Zúčastnit se může každý, kdo zašle libovolný počet barevných nebo černobílých snímků /i seriál/ na téma

"NEZNÁMÝ" LĚTAJÍCÍ I NELETAJÍCÍ PŘEDMĚT

Technika - zcela libovolná /přírodní snímek, fotomontáž, koláž aj./

Maximální velikost - 18x24 cm

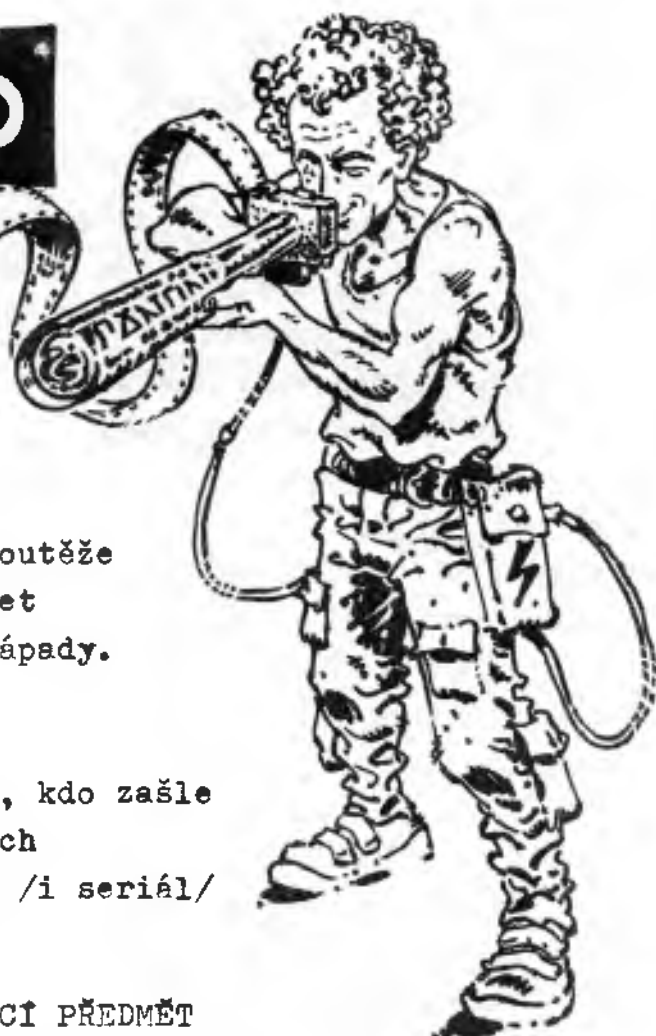
Uzávěrka - 30. listopad 1986

Snímky zasílejte na adresu : Stanislav Čičo
Nerudovo nám. 3
Liberec 460 01

Dodatek - na zadní stranu snímků napište své jméno, věk a adresu. Zaslané snímky nevracíme a vyhrazujeme si právo použít je k otištění v našem fanzinu nebo k uspořádání výstavy.

Neváhejte, nejzajímavější snímky budou odměněny hodnotnými cenami !

Mnoho zdaru Vám přeje SFK Trifid.

Letošní seminář byl celkem zajímavý. Vše vlastně začalo už na cestě do Vrbičan - místa konání.

V počtu 4 jsme včas nastoupili na libereckém nádraží do vlaku na Lovosice, který měl již na začátku zpoždění. Ale do cílové stanice Litoměřic jsme doješli celkem na čas. Vyběhli jsme z nádraží a hle! k odjezdu byl připraven autobus do Vrbičan. Sláva! Ale když jsme byli na místě, dozvěděli jsme se od velmi ochotného řidiče, že ty naše Vrbičany jsou nejen v jiném okrese, ale i v jiném kraji. A následovala napínavá cesta krásnou noční krajinou. Nejprve autobusem, poté pěšky. Nakonec jsme po 11 km dorazili před půlnocí na seminář. Sídlo scifistů bylo vzdáleno od nádraží, kam jsme mohli pohodlně dojet, vzdáleno jen několik minut! Vlastní seminář probíhal téměř podle programu. Probrali jsme několik věcí, něco nového jsme se dozvěděli, diskutovali jsme a jedli. Jídlo bylo letos ve-

lice chutné. Stejně tak se podařilo pořadatelům zajistit i ubytování a dokonce i počasí.

Nejpříjemnějším překvapením byla účast dvou známých hostů - ak. malíře T. Rotrekla a M. Talaše, redaktora rubriky FAN FAN v Zápisníku. Odjížděli jsme v neděli spokojeni a kupodivu bez problémů. A těšíme se na příští seminář o fanzinech.

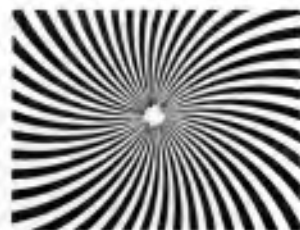
Jak jsme se rozhodli, tak jsme učinili. Založili jsme na ZŠ Lesní v Liberci pionýrský oddíl vědecké fantastiky "PUFO". V současné době má oddíl kolem dvacítky chlapců ve věku od 9 do 14 let. Naší náplní je přiblížit Pufíkům sci-fi co nejblíže, naučit je základní znalosti a zároveň si vytvořit základnu pro klub TRIFID v roce 2000.

Zatím se nám to daří, nás i kluky to baví a věříme, že z nich vyrostou scifisté jak hrom. Budete následovat?

K	O	T	Á	Z	K	Á	M	S	C	I	-	F	I	humorně
K	O	T	Á	Z	K	Á	M	S	C	I	-	F	I	vážně
K	O	T	Á	Z	K	Á	M	S	C	I	-	F	I	kresbou
K	O	T	Á	Z	K	Á	M	S	C	I	-	F	I	písmem

Předkrm : Nalej nám svého jedu, by v nás síla vtekla!
 my chceme, tak ten oheň v mozku pálí nám,
 vrhnout se do jícnu až nebe, aťsi pekla,
 až na dno neznáma, a najít n o v é tam!

(Charles Baudelaire,
 závěr básně "CESTA")

Otázka : Člověk, jediný z tvorů této planety používá mozek,
 dokáže ovlivňovat svůj život vědomím sebe sama.

Z jakého důvodu vytvořila všemocná příroda rozum?

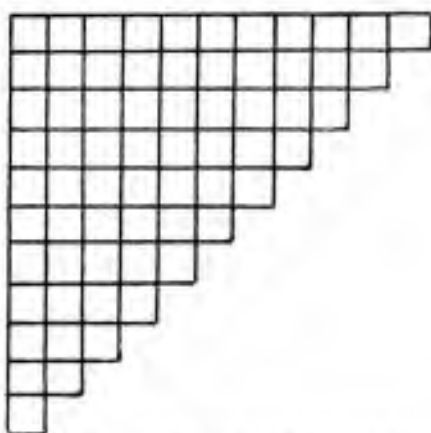
Své odpovědi nám zasílejte na adresu:

Tom a Vladka Hasilovi

Kopeckého 803

Liberec 14 460 14

PRO BYSTRÉ HLAVY

A 1.tajenka

E 2.tajenka

1. Druh ceníku
2. Druh přímky
3. Bájný lovec Zlatého rouna
4. Mořský živočich
5. Žena kosmonauta z knihy
"Návštěva na Proximě"
6. Bájně zvíře ze sf filmu

/Tajenky ukrývají názvy dvou velice
 oblíbených čtenářských materiálů
 science fiction/

Tajenka /název naší akce/

Průzor, dračice

Jako ze sna, značka kol

Obyvatel našich rybníků,
 zkratka Sjednocené kosm.organ.

Bájný tvor, jedno z písmen mar-
 ťanské abecedy

Druh makrobiotické stravy

Hezký vztah dvou jedinců opač-
 ného pohlaví

Druh filmové kamery

Zkratka Galaktické kosm.asoc.

Souhlas kopytnatce

Citoslavce pohrdání

	1	2	3	4	5	6
A	.	.	.	.	.	.
E	.	.	.	.	.	.

